

TOTES LES IMATGES SÓN CORTESIA D'ÒSCAR PÉREZ

>> Òscar Pérez
(Girona, 1973).

Òscar Pérez: a cada racó hi pot haver una història

Un documentalista de la naturalitat

Amb el curtmetratge documental *El sastre*, Òscar Pérez es va donar a conèixer internacionalment. Amb la seva nova proposta, *Hollywood talkies*, codirigida amb Mia de Ribot, sembla que seguirà el mateix camí; no en va ja ha estat seleccionada al Festival de Venècia.

JORDI DORCA > TEXT

>> *Fotogrames de Salve Melilla* (2006) i *If the camera blows up* (Si la càmera explota) (2008).

A bans de començar a l'Escola de Cinema de Londres, Òscar Pérez va estar estudiant a Girona, i en aquella època ja realitzava curtmetratges. Però va ser en acabar els estudis que s'inicià en el món del documental. Les primeres obres seves que vaig veure varen ser *Xavó Xavi* i *Can Tunis*, un díptic documental que retrata de manera magistral la vida al desaparegut barri barceloní.

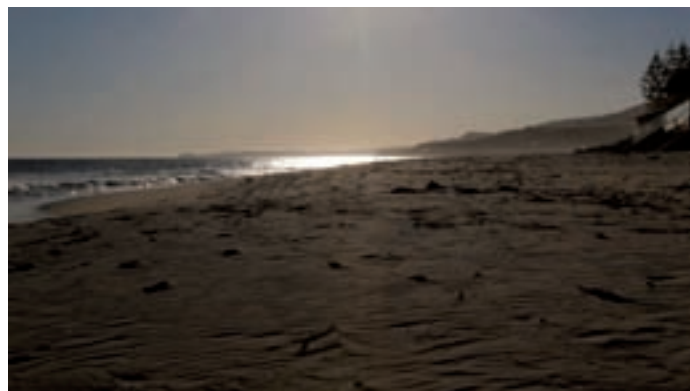

El seu primer llarg va ser *Salve Melilla* (2006), un documental desconcertant i curiós que reflecteix la Setmana Santa de Melilla a través del retrat d'una televisió local que es dedica a gravar les processons.

Passejant un dia pel Raval va topar amb un petit espai que la posterior presència de la seva càmera va acabar convertint en un univers; aquest espai era la sastreria de Mohamed. Allà Òscar Pérez va veure la possibilitat de trobar-hi una història, un petit submón que la seva càmera havia de captar. Aquest documental observacional es va titular *El sastre* (2007), i li va suposar el primer gran reconeixement internacional. La naturalitat, espontaneïtat i autenticitat del film van fer que s'estrenés guanyant el premi al millor curtmetratge al Festival Internacional de Documental d'Amsterdam (IDFA); el següent multitud de guardons en festivals internacionals o estatals.

El 2008 va realitzar *If the camera blows up* (Si la càmera explota), una curiosa experiència produïda pel CCCB on Pérez va donar una càmera a Gul Purkhan, un amic seu pakista-

La naturalitat, espontaneïtat i autenticitat d'*El sastre* (2007) li van suposar el primer gran reconeixement internacional

nès, perquè gravés la seva idea de Barcelona en forma de carta a la seva família. Les imatges, a vegades desenfocades, a vegades cremades, a vegades sobrerres, formen un collage interessant amb una frase final que dona un sentit diferent al documental.

La dona del sastre, *El germà del sastre*, *L'omplida* i *Ventrada* són les darreres obres que Pérez ha dirigit i produït. Les dues primeres són conseqüència directa de les coneixences que va fer quan va rodar *El sastre*. A *El germà del sastre* coneixem un nou personatge de l'univers de Mohamed, el seu germà i ajudant a la sastreria Alyas, però sobretot descobrim les friccions i les dificultats que apareixen quan es conviu i es treballa amb familiars tan propers. *La dona del sastre* és un documental més fruit de la casualitat: al cap d'un temps el director i Singh, l'exajudant hindú de Mohamed, es van trobar pel carrer; Pérez es va adonar que Singh s'havia casat amb una dona europea de l'est, de seguida va veure que en aquella curiosa parella hi havia una història i va decidir seguir-la. Aquestes tres peces, de 30 minuts cadascuna, constitueixen una mena de trilogia que, unida, ha esdevingut un apassionant llargmetratge de la vida al raval de Barcelona avui, titulat *Mohamed el sastre y otras historias*.

Ventrada és una peça molt sorprenent que no va passar desapercebuda per l'IDFA, el festival de documentals més prestigiós d'Europa. El film mostra l'emocionant his-

>> *Fotogrames d'El sastre (2007), Ventrada (2009) i Hollywood talkies (2011).*

tòria d'un pastor paralític sense additius, estridències ni trucs visuals, simplement amb allò que caracteritza la filmografia de Pérez: una càmera que deixa que la vida hi passi per davant i grans dosis de sensibilitat.

Hollywood talkies, la propera proposta d'Òscar Pérez, és un llarg documental (de fet el primer que realitza) sobre els actors espanyols que es desplaçaren a Estats Units, en l'època del pas del cinema mut al sonor, per tal de realitzar versions en espanyol de les pel·lícules que es produïen als estudis a fi d'exportar-les, ja que en aquells moments els problemes amb la sincronització del so feien impossible el doblatge. Aquests artistes van romandre a Hollywood fins que el perfeccionament del doblatge els n'expulsà definitivament. El seu viatge constitueix de moment la darrera obra d'aquest constant i perseverant buscador d'històries.

Jordi Dorca és tècnic del Museu del Cinema i director del Festival Curt.doc.

>> *Cartell de Hollywood talkies (2011).*

***Hollywood talkies* és un llarg documental sobre els actors espanyols que es desplaçaren a Estats Units en l'època del pas del cinema mut al sonor**